

NHỮNG NGÀY ĐẦU TIÊN

Trần Linh Chi - Lớp 10Q2

“Có những ngày hè không hề trở lại

Để tiếng ve nặng trĩu cánh phượng hồng”

Mùa hè qua đi, vương lại trên sân trường những cánh phượng, làn gió thu nhẹ nhàng lướt qua đưa cánh hoa thướt tha bay lên. Những cô cậu học trò lại khoác trên mình chiếc áo trắng tinh khôi theo đó là nụ cười của buổi ban mai, chuẩn bị cho ngày đầu đến trường. Buổi sáng mùa thu đầu tháng 8, là khoảng thời gian học sinh chúng tôi tựu trường sau kì nghỉ hè. Thế nhưng lần tựu trường này khác với bao lần trước, không còn là ngôi nhà THCS thân quen suốt 4 năm nữa mà đó là mái trường THPT Lý Thường Kiệt, một ngôi trường mới. Ở nơi ấy là thầy cô mới, bạn bè mới, với biết bao điều để mỗi chúng tôi thỏa sức khám phá trong ba năm học tới.

Cánh cửa THPT mở ra sau những nỗ lực, cố gắng vượt qua kì thi vào 10 đầy cam go và áp lực. Bởi vậy mà cảm xúc khi được bước vào cổng trường là một sự tự

hào xen lẫn niềm hạnh phúc trong lòng mỗi chúng tôi. Thật vậy, dù đã trải qua rất nhiều ngày tựu trường nhưng cái cảm xúc và ấn tượng khi lần đầu bước vào cấp ba rất khác. Không còn là những cô cậu học sinh ngây thơ, trẻ con và ham chơi như trước nữa. Bản thân học sinh chúng tôi khi bước vào ngưỡng cửa THPT đã cảm thấy mình trưởng thành hơn trong suy nghĩ, đã chững chạc hơn trong hành động và đã sẵn sàng nhập cuộc cho một hành trình ở môi trường học tập mới.

Ngày đầu tiên chúng tôi đến với ngôi nhà chung Lý Thường Kiệt, là một ngày nắng đẹp, khí trời dịu dịu êm ả, những tia nắng dịu dàng của mùa thu chiếu le lói qua những tán cây rơi xuống sân trường. Mọi thứ đều thật mới mẻ! Từ quang cảnh, ngôi trường và cả những con người. Phía trên sân khấu là tấm phông với dòng chữ **CHÀO ĐÓN 2K8** như một lời chào và chúc mừng cho khóa 22 chúng tôi khi vinh dự trở thành một mảnh ghép của bức tranh tuyệt đẹp Lý Thường Kiệt. Điều khiến tôi ấn tượng mãi đó chính là lòng nhiệt tình và sự niềm nở chào đón không chỉ của những thầy, cô giáo mà còn là của các anh chị khóa trước. Chính những điều đó đã làm nên một ngày tựu trường thêm ấm áp và tràn ngập những sắc màu của cảm xúc.

Ngôi trường bình dị, hiền hòa nhưng cũng mang dáng vẻ trang nghiêm, ấm áp.

Từ dãy phòng học, những hàng cây cao rợp bóng mát và đặc biệt là hàng xoài nổi tiếng khiến chúng tôi không khỏi ngỡ ngàng và reo lên thích thú. Khi nhận lớp, tôi đã thầm ước sẽ được chung lớp với một số bạn cũ ở THCS. Tiếc thay, lớp tôi hoàn

toàn là những người bạn mới. Mới đầu tôi cũng khá bối rối vì chưa biết phải bắt chuyện với các bạn ra sao. Sau đó cô giáo chủ nhiệm của lớp tôi bước vào lớp – cô nổi bật với dáng người cao, mái tóc đen được cắt ngắn đến vai và giọng nói vô cùng truyền cảm hứng. Sau những ngỡ ngàng, chúng tôi đã quen dần với không khí trong lớp, chính cô đã làm cho tôi bớt đi phần nào sự lo lắng bằng những lời chào, những lời ân cần nhắc nhở về trách nhiệm đối với bản thân, học tập, kỉ luật trong năm học đầu tiên của ngưỡng cửa cấp 3. Có lẽ bài học đầu tiên trong cấp ba của tôi đó chính là câu nói của cô “Văn học là nhân học”, câu nói ẩn chứa nhiều ý nghĩa và bài học sâu xa về cuộc sống và con người.

Lúc này trong tôi càng khẳng định hơn sự lựa chọn đúng đắn của mình. Mái trường, thầy cô và bạn bè là một kỉ niệm đẹp tôi luôn cất trong trái tim của mình. Để khi mở ra tôi vẫn giữ được trọn vẹn cảm giác trong sáng ấy, cảm giác của thửa đầu tiên, để tôi có thể mỉm cười với mình rằng THPT Lý Thường Kiệt là nơi lưu lại những kỉ niệm tháng năm đẹp đẽ của tuổi 15.

Nhưng thời gian có bao giờ dừng lại, vẫn lặng lẽ trôi, trôi mãi không ngừng. Và, chúng tôi sẽ phải cố gắng để nắm lại từng giây, từng phút ấy. Để những giây phút trôi qua ấy không hoài, không phí. Dù 3 năm có thể là nhiều ở hiện tại nhưng nó cũng chỉ là khoảng thời gian ít ỏi trong cả một đời người để chúng ta cố gắng học tập, sống hết mình với tuổi học sinh. Được học tập trong một ngôi trường THPT có

bề dày truyền thống, thành tích, bản thân tôi có biết bao niềm vui sướng, tự hào và cả nỗi lo lắng nữa. Tôi tin rằng ngày đầu tiên đến trường có lẽ ai cũng sẽ có cho mình nhiều cảm xúc đặc biệt, một chút hơi lạc lõng và bối ngỡ, một chút niềm tin, hi vọng sẽ cố gắng học và chơi hết mình bởi thanh xuân chẳng chờ đợi ai.

Chúng tôi yêu nơi này và sẽ gắn kết để cùng viết nên những trang nhật kí đẹp về hôm qua, hôm nay và ngày mai!

